

Aan vrouwe Agnesa da Toscanella, dienaress van God en toonbeeld van boetvaardigheid

Over de ware grondslag, waarop wij het gebouw van onze ziel moeten optrekken. De boetvaardigheid is slechts middel.

In de naam van Jezus Christus, de Gekruisigde, en de zoete Maria.

Dierbaarste zuster in Christus, de zoete Jezus. Ik, Catharina, dienaress en slavin van de dienaren van Christus, schrijf aan u in Zijn kostbaar Bloed, en ik wens u een ware en degelijke grondslag te zien leggen, opdat u daarop een groot en goed gebouw zult kunnen plaatsen, dat door geen enkele boze wind omver geblazen zal kunnen worden. Laat het u niet verwonderen, dat ik zeg, dat mijn wens is, u een hecht fundament te zien leggen, want uit zulke woorden zou men kunnen afleiden, dat wij pas vandaag zijn beginnen te bouwen aan de stad van onze ziel. Het is reeds zo lang geleden, toen het scheen dat wij dat fundament wilden beginnen te leggen, hoewel ik beken, dat ik er nooit in slaagde, maar de reden waarom ik zeg dat wij vandaag moeten beginnen is deze: dat de ziel steeds opnieuw moet beginnen met dit begin. Nu wij gezien hebben, dat het nodig is, deze grondslag te leggen, laat ons nu nagaan waar, hoe en waarin dat moet geschieden.

Ik zeg het u, de plaats van dit fundament is de ware kennis over onszelf, en die kennis moeten wij uitgraven in het dal van de ware nederigheid. En op welke wijze? Bij het licht van het heilig geloof moeten wij met de handen van de haat de ongeregelde liefde weggraven, die de aarde is, die de ziel bezwaart en wij moeten met de handen van de liefde de stenen van de ware en beproefde deugden, met een brandend en heilig verlangen, ervoor in de plaats stellen.

En wat zullen wij daar dan bovenop plaatsen? De honger naar de eer van God en naar het heil van de zielen, waarbij wij ons laten onderwijzen door het nederige en onbevleete Lam en Zijn leer te volgen, welke leer ons niets anders zegt dan Hem te beminnen boven alles en de naaste gelijk onszelf. En de voorzichtige ziel, die haar fundament heeft gelegd in de heilige kennis over zichzelf op de wijze, die ik beschreef, en daar de grote goedheid van God en de onuitsprekelijke liefde, die Hij voor ons heeft, heeft erkend, deze ziel ontsteekt in liefde voor Hem en voor datgene, wat Hij ook bemint, dat is voor het redelijk schepsel; en onmiddellijk plaatst zij zich aan de tafel van het heilige verlangen om het voedsel van de ziel tot zich te nemen, en in zich de eigen wil te doden en zich te bekleden met de deugd voor de eer van God.

En deze wil moet men niet ten halve doden, maar geheel. Weet u wanneer men hem ten halve doodt? Wanneer de ziel de liefde voor de voorbijgaande dingen uit zich rukt, ook wanneer zij afstand doet van de zinnelijke liefde en er zich op toelegt de wil van God te vervullen, die verlangt dat wij ons van al deze dingen ontdoen. Dan blijft zij ten halve dood omdat zij daarin gestorven is, en zij leeft slechts ten halve omdat zij in de geestelijke dingen haar eigen vertroosting zoekt en de tijden, de plaatsen en de vertroosting naar haar eigen wijze uitzoekt en niet naar de wijze van God. Dat moeten wij niet doen, maar wij moeten onze Schepper oprecht en volkomen dienen en Hem de tijden, de plaatsen en de vertroosting naar Zijn wijze laten kiezen. Want Hij is de geneesheer en wij zijn de zieken, dus moeten wij de medicijnen ontvangen en nemen naar Zijn wijze. Zeer dwaas en gek is de ziel, die op eigen wijze haar weg wil gaan. Zij schijnt te menen, dat zij meer weet dan God, en zij bemerkt het niet. En de reden daarvan is, dat zij verblind is door de gedachte, dat zij aangener is aan God op haar wijze dan op de wijze die haar door God wordt

toegestaan. Op deze manier wordt zij vaak ten zeerste bedrogen. En hoe komt het, dat de wil hierin levend is? Het is door de liefde, die zij heeft opgevat voor haar eigen vertroosting, en omdat zij daarin haar fundament heeft gelegd. Anderen leggen die in visioenen en openbaringen, waar zij een groot plezier uithalen wanneer zij ze ontvangen en wanneer zij deze niet ontvangen, lijden zij. Dit is geen goed fundament, want zij zullen dikwijls menen dat zo'n toestand van God komt terwijl hij door de duivel is teweeggebracht, want deze vangt ons met het aas, dat hij als het best voor ons geschikt kent. En ook zal God ons vaak vele geestelijke vertroosting, niet opdat wij onze liefde grotendeels daarin stellen, maar opdat wij meer acht geven op de liefde van de Gever, dan op de gave. Een andere keer zal Hij ze ons niet geven. Hij zendt ons andere gevoelens, veel strijd, of duisternis of dorheid van geest, waardoor de ziel in zeer groot lijden komt en het haar schijnt, dat zij beroofd is van God omdat zij beroofd is van datgene, wat zij bemint. En God laat dat toe om haar van de onvolmaaktheid te verwijderen en haar de volmaaktheid te doen bereiken, of de dorst naar openbaringen van haar weg te nemen en haar ertoe te brengen zich te voeden aan de tafel van het heilige verlangen, waarin zij geheel haar beginsel moet leggen.

Ook vergissen zich velen bij de beoefening van de boetvaardigheid. Dit gebeurt wanneer het schepsel de boetvaardigheid tot eerste doel van zijn ijver kiest en er meer zorg aan besteedt zijn lichaam ten onder te brengen dan zijn wil, terwijl het de wil moest doden en het lichaam slechts versterven, en het stelt zijn liefde zozeer op de boetvaardigheid, dat het meent zonder haar God niet te kunnen bezitten. Zulk een fundament is niet voldoende om er een groot gebouw op te zetten, maar hij is zeer gevaarlijk en schadelijk voor de ziel. Daarom moet men de boetvaardigheid niet als grondslag gebruiken, maar als muur, en men moet als fundament de zoete liefde en de andere innerlijke deugden van de ziel nemen, die nooit verloren gaan noch door tijd, noch door plaats, zolang wij het zelf niet willen, en die ons door geen enkel schepsel kunnen ontnomen worden. Men moet de boetvaardigheid als werktuig gebruiken en zij moet dienen om de deugden te vermeerderen en niet om het lichaam te versterven, zij moet niet het eerste doel zijn. Wie anders handelt, bedriegt zichzelf. De persoon, die de boetvaardigheid beoefent, moet inzien dat hij zich hierin moet schikken naar de tijd, want het zal hem onmogelijk zijn haar ten alle tijden te blijven beoefenen zoals hij dat begonnen is, want wanneer het vat van het lichaam gedurende een zekere tijd verstorven en uitgeteerd is, kan hij dat in een andere tijd vaak niet herhalen, en die onmacht smart hem zeer, en het schijnt hem, dat hij verstoten is door God. De geest wordt verduisterd omdat hetgeen, waarvan hij het licht en de vertroosting leek te ontvangen, van hem is weggenomen. Dit overkomt hem omdat hij van de boetvaardigheid zijn fundament had gemaakt. Zulke mensen lopen de kans, dat zij zich zeer veel vermoeienissen getroosten om weinig vruchten daaruit te trekken. Zij zullen licht verkeerd spreken en oordelen over hen, die niet langs de weg van de boetvaardigheid gaan, want zij zouden wensen dat iedereen de weg neemt die zij bewandelen. Dit bemerken zij niet eens. En het schijnt zelfs dat zij de wet willen voorschrijven aan de heilige Geest, die ons roept en leidt op verschillende wijzen, de een door middel van de boetvaardigheid, de ander weer op een andere manier; de een door weinig, de ander door zeer veel verstervingen volgens de aard van hun natuur en weer anderen worden voortbewogen slechts door hun brandend verlangen. En dat zijn juist degenen, die de meeste verdiensten hebben. Zij snellen voort, geheel verlicht, vrij en zonder smart, omdat zij hun wil gedood hebben. Zij oordelen niet, maar zij verheugen er zich over zoveel verscheidenheid te zien in de wijzen, waarop men God kan dienen, omdat zij zien, dat in het huis van de Vader vele woningen zijn en dat God veel te geven heeft.

Zulke mensen lijden er niet onder wanneer zij beroofd zijn van de vertroosting, zij verheugen er zich zelfs over door een heilige haat, die zij tegen zichzelf hebben, omdat zij zich elk lijden waardig achten de vrucht die op het lijden volgt onwaardig. Zij streven er niet naar zich te zoeken voor zichzelf, maar voor God, en zij beminnen God niet voor hun eigen genot maar om Zijn goedheid, die waardig is door ons bemind te worden, en de naaste beminnen zij omdat het ons is geboden. En zij hebben in het licht van het levende geloof gezien, dat God hen bemint op een wijze, die onbeschrijfelijk is en daarom beminnen zij Hem. In dit leven proeven zij het handgeld van het eeuwig leven omdat zij hun wil in alles hebben gedood niet ten halve maar geheel, in de geestelijke en in de tijdelijke dingen.

O, dierbaarste zuster, geloof niet, en laat het niet in uw gedachten opkomen, dat ik de lichamelijke boetvaardigheid minacht. Nee, integendeel, ik beveel haar aan in zoverre zij wordt gebruikt als werktuig, zoals ik zei, niet als eerste doel van de ijver. Op een andere wijze toegepast, zal zij ons in zeer vele dwalingen leiden.

Wij moeten dus onze grondslag maken van de kennis van onszelf en van de kennis van God in ons. Wij moeten geheel oprecht en vrij snellen naar de tafel van het heilig kruis, waar wij het vuur van de goddelijke liefde vinden, en als uitgehongerd moeten wij aan deze tafel het voedsel van de eer van God en van het heil van de zielen tot ons nemen. Wij moeten ons verzadigen met schande, spot en ons aangedane schelmerijen, en dit alles moeten wij volhouden tot aan de dood. Op deze wijze zullen wij de leer van Christus, de Gekruisigde, volgen, die is weg, waarheid en leven, en wie Hem volgt gaat niet voort in duisternis, maar zal het licht bereiken. En zeer zeker is Hij de waarheid, want wie Zijn leer volgt, ontvangt het licht van de genade, dat van hem wegneemt de duisternis van de eigenliefde en van de onwetendheid. Hij ontvangt een licht, dat een bovennatuurlijk licht is, waarin hij heeft gezien en erkend waar hij zijn grondslagen moet leggen en daarom heeft hij dat gedaan en de stad van zijn ziel opgericht. Met grote voorzichtigheid heeft hij de oorzaak erkend, die zijn volmaking tegenhoudt, en daarom werpt hij deze van zich weg en omklemt en omhelst wat in hem de volmaaktheid zal bewaren en doen groeien. Door het vuur van de goddelijke liefde worden zijn hart en zijn liefde verruimd en hij denkt niet meer aan zichzelf, maar hij denkt er aan op welke wijze hij het meest aan God kan behagen door het zoeken van Zijn eer en het heil van de zielen. En omdat hij ziet, dat hij dat niet zou kunnen met de levende wil, legt hij er zich op toe om in alles deze wil te doden en te vernietigen en het lichaam te versterven en dit alles op een zodanige wijze, dat het schijnt dat hij zich om niets anders meer bekommert dan om zich met deugden te bekleden. Daarom vernedert deze ziel zich wanneer zij vertroosting van God of van de schepselen krijgt, zij ontvangt ze met dankbaarheid en acht ze zich niet waardig; en wanneer haar tegenslagen overkomen, bekoringen of duisternis van geest, ontvangt zij ze met geduld en met liefde, omdat ze weet, dat God uit liefde geeft wat Hij haar toestaat, wat het ook mag zijn, dat Hij het geeft om haar te doen komen tot de volmaakte staat, die zij verlangt te bereiken. Wanneer zij door gehoorzaamheid of door onmacht onttrokken wordt aan de boetvaardigheid, die zij deed om het lichaam te versterven, blijft zij in vrede, en storm noch bitterheid komen op in haar geest, want daarin had zij niet haar grondslag gelegd maar in de liefde tot de deugden en daarom heeft zij geen smart.

Degenen die hun grondslag alleen in de boetvaardigheid hebben gelegd, handelen op een hieraan tegenovergestelde wijze, want hun wil is levend en niet dood. Zij lijden een ondragelijke smart wanneer zij gedwongen worden op te houden met de boetvaardigheid, of wanneer een noodzaak

hen dwingt haar na te laten; dit gebeurt wanneer de natuur het hun onmogelijk maakt de boetvaardigheid die zij zijn begonnen, vol te houden, dan ondervinden zij daarover in zichzelf ongeduld en misnoegen tegen degene, die hun dat belette en zo komen zij tot de onvolmaaktheid, terwijl zij de volmaaktheid willen bereiken.

Liefste dochter, laten wij dus ons begin en ons ware fundament niet in iets wat onvolmaakt is leggen, maar in iets wat volmaakt is, dat is in de ware kennis van onszelf, zoals ik zei, met het verlangen naar de deugden, die ons niet ontnomen kunnen worden; laten wij ons voeden aan de tafel van het heilige verlangen, en ons verzadigen aan de schande van het nederig Lam, want op een andere wijze zouden wij niet kunnen huilen in een nederig en onafgebroken gebed over de dode zoon, het menselijk geslacht, noch over het mystieke lichaam van de heilige Kerk, die wij heden in zoveel tegenspoed zien. En omdat ik zie dat er geen beter middel is om in onszelf en in anderen te werken, dan dit zoete begin te maken, zeg ik, dat ik wens u een waar en degelijk fundament te zien leggen, opdat u daarop de ware deugden zult bouwen. En ik bid u om de liefde van Jezus Christus, de Gekruisigde, dat u dit zult volbrengen; en wil door te weinig verlichting niet de onvoorzichtigheid begaan u te veel over te geven aan het doden van het lichaam, maar dood in alles de eigen wil, opdat u niets anders zult zoeken en willen dan wat God op Zijn wijze wil en niet op de uwe. Meer zeg ik niet.

Wat betreft uw mededeling omtrent een reis naar het Heilig Graf, komt het mij voor, dat u die op het ogenblik niet moet ondernemen, maar ik geloof, dat het meer de zoete wil van God is, dat u blijft waar u bent, en dat u in Zijn tegenwoordigheid voortdurend met een diepe droefheid en grote bitterheid huilt, omdat u Hem steeds zo ellendig ziet beledigen; en in het bijzonder om de ketterij, die is uitgegaan van boze mensen ten einde onze godsdienst te bezoedelen, die zeggen dat paus Urbanus VI niet waarlijk paus is. Toch is deze waarlijk de hogepriester en plaatsvervanger van Christus, en dit belijd ik in de tegenwoordigheid van God en voor alle schepselen. Baad u in het bloed, dat voor u vergoten is met zoveel vuur van liefde, en vergeef mij wanneer ik tot u zou hebben gesproken met te veel aanmatiging. Bid God voor de Christus van deze aarde en voor mij, opdat Hij mij de genade schenkt, dat ik mijn leven voor de zoete Waarheid mag geven. Volhard in de heilige en zoete genieting van God. Jezus zoet, Jezus de Liefde.